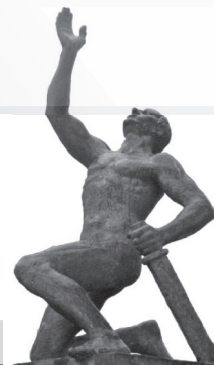

Reaali Poiss

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 6 (62) DETSEMBER 2005

Täna lehes:**Jõulumaffia
võimutseb
ostu-
maailmas.**

lk. 2

**Rebaste röömunädal
ehk palju kooki abitu-
rientidele.**

lk. 3

**Tegu&Nägu: Röömsad
seitsmendikud Just
Filmil ja kadunud õpe-
tajad.**

lk. 4

**TEEVIIT
kuhu minna?
Mida teha?**

lk. 5

**Omaloomingut
suurematel**

lk. 6

**Väikeste isadepäev ja
kadrinõulud**

lk. 7

Võimalus olla keegi teine...

...pole mitte just sageli. Aga 22. novembril oli see päev – sa võisid olla, kes iganes soovisid, tuli ainult selle ala tegija nõusse saada, et tema kannul päev otsa käiakse.

Mis on töövarjupäev?

Töövarjupäev on üleriigiline üritus, mis on mõeldud gümnaasiumi õpilastele, kes veedavad tööpäeva ettevõtja/spetsialisti/juhi juures, jälgides tema selle päeva tegemisi. Eestis toimus selline päev juba 9. korda ning igal aastal võtab sellest osa ligikaudu 2000 õpilast ja 2000 spetsialisti. Võimalus oli CV ja motivatsioonikirjaga kandideerida YBT (Young Business Talents) koostatud

pitud ajal kokkulepitud kohas, veedad päeva tema tegemisi jälgides, õhtul kohtute Olümpia hotellis vastuvõtul.

Aga mis õhtul siiski toimus?

Õhtul toimus Olümpia hotelli ööklubis Bonnie&Clyde YBT vastuvõtt. Pakuti süüa-juua, küsiti varjudelt ja varjutatavalt, mida nad päevast arvasid, loositi auhindu ja tehti nalja. Kõik noored olid väga rahul oma päevaga – või siis ei julgenud nad lihtsalt korraldajate juures muud öelda. Vahepalaks esines 21. Kooli bänd. Õhtu jooksul tekkis ainult üks küsimus – kas need noored äriinimesed ei oskagi lõbutseda? Sest vaatamata suurele tantsupõrandale ei paistnud keegi YBT meeskonnast eriline peolõvi olevat.

Ja Edgar saigi ahvi!

Kohapeal viibinud korraldajad ja väliskülalised teistest YBT mittetulusühingutest said igauks ka oma võimaluse öelda

nimekirja tipptegijate juurde või ise endale varjutatav leida. Reaalist osales kokku 12 inimest.

Reaal sai kümnendiku kohtadest...

YBT pakkus välja 30 tipptegijat, kelle juurde sai kandideerida. Meie koolist osutusid valituks 3 inimest: Paula Solvak, Kaisa Mitt ja Reaali Poisi peatoimetaja. Päev nägi välja lihtne: kohtud oma varjutatavaga kokkule-

midagi külaliste. Niisiis rääkis Sten Saar väikese jutu sellest, kuidas loomaaias ahvid banaani kallale ei lähe. Ja soovis siis, et meil kõigil oleks ikkagi võimalus kätte saada see, mida ihaldame, meie "banaan". Kogu jutu vältel oli tal käes pisike pehme mänguasi – ahv. Ja selle kinkis ta majandusministrile, kes oma suure saatjaskonnaga kohal oli. Aga Edgar ei arvanud

Hollandi kolleegidega poseeriv õhtujuht

vist kingist eriti midagi, läks ära ja jättis selle maha.

Sedamoodi arvasid reaallikad töövarjupäevast:

Paula: Töövarjupäeval käisin Laidoneri muuseumis Indrek Tarandi juures. Algusest peale valitses sõbralik õhkkond ning tänu Indreku vabale suhtumisele saime päeva lõpuks täitsa hästi läbi. Indrek suhtus kõigesse rahulikult: vaatas paberid üle ning andis paar allkirja. Oma sõnul teeb ta seda üsna tihti. Räägime maailma asjadest ning üksteisest. Peagi selgub, et tähtis töö on selleks päevaks tehtud. Kell on kõigest 10.10. Kõik peabki olema korraldatud nii, et kui ta näiteks kas või kuuks ajaks ära läheks, siis saaksid teised ka ise hakkama. Kerget suhtumist ning huumorit tal igatahes jätkub. Saan aru, et nii ongi kõige kergem asju ajada – mõtetu on närvitseda liigsete asjade pärast. Pole siin midagi nii ületamatut. Kõike tuleb võtta väikese kiiksuga.

Varsti pistab ka sekretäri rolli täitev Elo pea ukse vahelt sisse ja küsib, kas me glögi soovime. Aga otse loomulikult! Tuletab ka meelde, et kommi vaja õhtuks koju osta – kadriaupäev ju, äkki ilmuvad tondid ukse taha. Selle peale tuleb Indrekul meelde, kuidas nemand veel ülikooliajalgi lektoritel katri jooksmas käisid ning pullitegemisega vahele jäid.

... Ulla ja Karini arvamusi võite lugeda viimaselt leheküljelt.

Võimlemine ärinoorte moodi

Ostujõulud

Kätte on jõudnud aeg, kus iga õpilane kraabib kokku oma viimaseid kroone ja leiutab kõigest väest, mida sõbrale, emmele- issile või koguni õele- vennale jõuludeks kinkida. Rääkimata vanemate jõulueelsest kingipaanikast.

Kätte on jõudnud ka aeg, kus õpetajad tunni alguses pilgu üle klassi lahevad ja tõdevad taas kord: „Neid jääb aina vähemaks.“ Kurb, aga tõsi – teine veerand on juba nii ära väsitunud, et aknast välja vaadates ja aeg-ajalt ka seda vähest lund märgates hakkad minuteid ja sekundeid lugema ajani, mil tunnid lõpevad. Kuni ühel hetkel läheb lugemine sassi ja mõnedes tundides jääbki käimata. Aga ilmselt pole ka selles meie Reali Poisi lugejale midagi uut – temagi on seda ilmelikku nähtust täheldanud, et klassikaaslasti enam nii tihti koolis ei näe.

Aga mis siis on uut? Ehk see, et 120. lennule on need viimased jõulud keskkooliõpilasena ja kooli tagasi tulles tuleb ära teha see hirmus, kohutav, teadmatu ja segadusse ajav otsus – eksamid. Just sai läbi Teeviit ja olgem ausad: oli sellest kasu? Eii! Noh, võib-olla kellelegi oli, aga ausalt öeldes tekitas pigem kahtlusi ja segadust. Ja selle sama segadusega lähevad selle aasta abiturientid ka jõuluaheajale vastu, kingimured sealjuures ühed kõige pisemad.

Tegelikult on üks uus asi veel – rebastest on nüüd saanud täisväärtuslikud reaalikad. Ja neile tuleb au anda, sest nad on väga vinged.

Igal juhul, ärge põdege! Küllap tuleb igale sõbrale, sugulasele ja muudele tähtsatele tegelastele sobilik kingi-idee iseenesest pähe. Minul tuli. Ja tõdesin – pole mõtet pead sellega vaevata, lähed lihtsalt näiteks duši alla, laulad ja ühel hetkel avastad, et tead täpselt, millega kellelegi heameelt valmistada.

Ja kui kommertslik jõulumaffia kaubanduskeskuste poolt pole jõulutunnet ikka veel tekitanud, siis võtke parem ette üks jalutuskäik metsa all või tehke üks heategu, ükskõik kui pisike. Selleks on võimalik nendessamades, jõululauludest üleküllastunud ostukeskustes igasuguseid endale ehk vähem vajalikke asju lastekodudele annetada. Ja kes meie seast juba 18 täis on, sellele oleks ilus tegu Põhja- Eesti Verekeskust külastada. See 450ml pole üldse nii hirmus ja pärast on mõnusalt uhke tunne.

Mida teile lõpetuseks soovin? Ärge sattuge kommertsliku jõulumaffia ohvriks, kuulake The Beach Boysi ja tundke ennast hästi. ☺

Peatoimetaja

Peaaegu iga inimene teab, et jõulud leiavad aset iga aasta detsembri teises pooles. Mõned teavad ka seda, et vana kalendri järgi on jõulud jaanuari alguses, kui meie kolmekuningapäeva tähistame. Nende kõrvale on inimese aju aga tekkimas täiesti uued jõulud, mida nimetaks siinkohal ei millekski muuks kui ostujõuludeks. Ja need algavad ammu enne teisi jõule ja lõppevad kuskil jaanuari keskel. Tävalistest jõuludest eristab neid see, et mingit jõuluvana ei tule, vaid jõuluvana tuleb ise osta. Nimelt käib jutt sellest moondunud jõulumeeolust, mida loovad meis kõik need miljonid jõulutooded, piparkoogivormid, tehiskuused koos kaunistustega ning isegi jõulukaunistused, mis tekivad vastavalt kas poodide sisemusse või fassaadile.

Jõulude ajalugu

Võib-olla meenub mõnele Piibel ja mõnele pööripäeva tähistamine. Selge on see, et jõulud polnud seotud rahakotiga. See ei ole kaevurite püha, mis leiutati NSV Liidu ajal selleks, et talumeestel oleks aastas üks päev rohkem, millal kangemat võtta, vaid see on püha, mille juured on

Jeesuse elus. Jõulud on läbi aegade küll muutunud, aga mitte nii radikaalselt, nagu nad seda praegu teevad.

Eestlase jaoks tähendasid jõulud jõulupraadi, jõulusokku ja koduõlut. Olgedes mängiti jõulumänge ja oldi rohkem koos kui muul ajal aastas.

20. sajandil kodunes ka Saksamaalt tulnud jõulukuuse traditsioon. Viimaste aastatega on aga kõik see muutunud

vaid sümbollikaks ning võimu võtab uus muutus. Nüüd on iga eestlase enda valik, kas ta tahab tulevikus oma laste ja lastelastega jõule pidada hubases toas, mille põrandal on kuuseokkad ning valmistada nendega koos ise jõuluehteid ja roogi, või teha seda plastmasstulukestega, kunstkaunistuste ja toidupakkide keskel. Enne otsuse tegemist soovitab autor külastada Eesti Rahva Muuseumi ja alles seejärel Hobby Halli või Kodu-

anttila internetilehekülge.

Tänapäeva jõulud

Tuleb vaadata faktille silma: jõulud on muutunud kommertsralliks ja selle asemel, et need

rahulikult omaste keskel vastu võtta, joostakse kaks kuud enne poodides ringi, korvid pakapikke ja kuuseehteid täis. Mis on saanud vanast heast eestlase jõulusokust ja kodus-

valmistatud jõulupraest? Selle asemel on tuba täis kunstõlgedest tehtud ja kõrge hinnaga ostetud vanu aegu parodeerivaid kaunistusi. Laual seisab suur karp, millel võib näha silti “Selveri köök” ning glögi juuakse papppakendist. Aga ometigi peaksid jõulud olema südames, mitte ostukorvis. Traditsioonidest on tehtud reklaamikampaania, tunnetest allahindlus ning jõuluvanast müügiagent. Häid jõule!

Viktor Nikonov
10b

McReaal – I’m lovin’ it!?!?

Oh neid kauneid ja ammu aeg, kui muru oli rohelist, päike kollasem ja toit kodusem. Esimene muutus oli saiaakesed puhvetis, siis karastusjoogid ja nüüd hamburgerid. Kaugel on aeg, kui McDonalds laiendab oma ketti näiteks kooli garderoobi? Ikka Päriss Burgerid, praeguste McReali vuhvlite asemel. Ma saan aru – äri on tõhus. Hamburger + Coca = ideaalne lõuna. See on hirmus, kui palju neid ostetakse. Asi algas eineleibadega. Olgu, mõnel läheb ka pärast söögivahetundi kõht tühjaks, aga hamburger on ju ilmselge rämpstoit. Saan aru, et kooli asi pole kontrollida, kes toiduraha maksab ning kes ostab hoopis midagi muud, kuid on 100% kindel, et paljud lapsed

küsid kodu raha vanemate käest (olenemata sellest, et söögiraha on makstud), et osta koolis “hea, maitsev ning tervislik lisalõuna”. See on teada, et noored söövad rämpstoitu, kuid küsimus on selles, kas kool peab seda soodustama? Järjekorrad puhvetis on muutunud hiigelpikkaks, ainus tervislik asi, mida müüakse on õun. Vaevalt, et kõik seda ostavad. Igal juhul rämpstoit koolist välja! Aidake siis natukenegi vanemate pingutustele kaasa, et oma lapsi mingilgi

määral kontrollida. Avalikkus räägib pidevalt ülekaalulisusest, ebatervislikust toitumisest. Mida teeb selle peale kool? Avab burgeripuhveti?! Hip-hip-hurraa! Welcome to America!

Ullabritt

P.S. Probleem on arutlusel ka REK’is. (toim.)

Reali Poiss soovib õnne!

01.dets	Erkki Otsman
02.dets	Reet Libe
03.dets	Mai Gross
09.dets	Andrus Kangro
10.dets	Anu Ermann
11.dets	Mart Kuurme
15.dets	Kai Anier
23.dets	Lehte Järve

“Pikka pilliroogu mööda tulnud” külalised

Oli aeg, kus ikka käidi kadri-laupäeval kadrit jooksmas, nüüd on see traditsioon kahjuks vaikselt kadumas.

Kadrid tõid karjaõnne ja neile tuli alati midagi head anda. Vanasti anti kadridele rohkem villa, hiljem toidukraami ja veel hiljem isegi raha. Tänapäeval antakse põhiliselt maiustusi ja raha. Kadrid tuli alati koju sisse lasta, sest muidu võisid kadrid pererahvale igasuguseid õnnetusi sõnuda.

Kadride maskeeringuks on üldiselt olnud valged riided ja nad on riietunud alati ilusateks tüdrukuteks, kes on tulnud “pikka pilliroogu mööda”.

Kadridega tuli koju kaasa alati palju käära, nad laulsid ja tantsisid, tihti oli kaasas ka pillimängija. Nad võisid lastelt küsida mõistatusi ja neid igasuguste küsimustega natukene kiusata, ka

laste lugemisoskust kontrolliti.

Sel aastal käisid Reaali Poisi uued kirjutajad õpetajatele kadrit jooksmas 24. novembri õhtul ja meil tekkis küsimus: “Kus on õpetajad neljapäeva õhtul?” Kui nüüd päris hästi meenutada, siis ka eelmisel aastal küsiti: “Kus on õpetajad kolmapäevaõhtuti?”

Meie, Rebeka, Mari-Ann, Ott ja autojuht Martin, käisime õpetaja Villu Raja juures. Me kahtlustame, et oli kodus, kuid ei tahtnud nägu näidata ja jättis kadridega tegelemise teistele. Tema oli ainus, kelle juurde me sisse saime. Mängisime igatahes neile ühe rumeenia tantsuloo ja varsti läksimegi minema.

Edasi tahtsime minna Kerli Kupitsa juurde, aga sinna ei saanud

Selleaastased Kadrid - ei tea, kas araabiast pärit?

me sisse, kedagi polnud vist kodus.

Veel käisime Piret Otsa juures, aga tema aadress oli väga keeruline: nimelt sama numbriga maju oli ühes hoovis vähemalt kolm. Me leidsime

õige maja küll üles ja lasime kella, agajälle polnud kedagi meile ust avamas.

“Õpetajad, kus te olete???”

Me loodame, et ükski õpetaja ei ole pahane, et me nende kodurahu rikkuda tahtsime.

Rebeka Põldsam 10c

Just nagu filmis

Alustuseks olgu öeldud, et ma ei plaaninud külastada PÖFF'i noorematale Just Filmi ega nautida võlusid, mida tal pakkuda. Meie kohtumine oli nagu filmis – täiesti juhuslik ja etteaimamatu. Vaatamata sellele kostitati mind südamest. Ei küsitud piletiraha ega midagi. Pisteti vaid kaks Euroopa noortefilmi nina ette ja paluti lahkelt maitsta.

Omaenese üllatusekski oli esimene filmidest Tšehhi vabariigis valminud noortekomöödia “Lumelaudurid”. Kaks kuueteistaastast noormeest, kes nädalaks pääsenud oma vanemate lõputu ikke alt, saabuvad ühte täiesti suvalisse Tšehhi suusakuurorti. Kavatsused saada staarideks nii suu-

samäl kui ka neidude hulgas purunevad aga ruttu, kui ilmneb, et kauge sugulane, kes prii öömaja pakub, poisse ka tasuta tööjõuna kasutama hakkab. Siit algav lõputu vadimine äärmuslike ja värvikate tegelaste vahel sisaldab kohustuslikke noortekomöödiatalemente. Luuakse suhteid kuumade tsikkidega, satutakse konflikti endast suuremate jõmmidega, komistatakse ja libastatakse võimalikult palju ning võimalikult vaimukalt, lukustatakse vähemalt kahel korral keegi riide- või harjakappi, tehakse veidike peldikuhuumorit ning kõige lõpuks naastakse lahedate mim-

mude juurde. Ebaoriginaalne, ent mõjus. Terve saal röökis naerda. Kusjuures, nüüd tuleb eriti intrigeeriv seik, publik koosnes valdavas enamuses meie enda kooli seitsmenda-kest klassidest. **Siinkohal tervitan teid, põhikooli riiblikud, kelle emotsionaalne kaasaelamine filmile, püüdliselt monotoonsele dubleeringule ning streikivale filmiprojektorile selle keskpärase linatose tõeliseks elamuseks muutsid.**

Teine film kandis paljutõttavat pealkirja – “Langenud kaunitar”. Rootsis tehtud filmi stsenaaristi tuleb kiita kõrge mõttele ja hea fantaasia eest. Kuskil Stockholmi lähisel elab kolmelapseline perekond. Vanemad on mõlemad töötud näitlejad, kes pangale (SEB'le muide) niivõrd suuri summasid võlgu on, et viimane ähvardab perekonna maja omastada. Järsku ilmub Rootsi suve idüllilise Lõuna-Ameerikast pärit noormeese, kes perekonna järvemajakesse elama asub. Kiiresti vennastatakse ning hautakse üheskoos välja plaan võlgade katteks pankaröövida (kah SEB'd). Vargus õnnestub, ent kuri pank nõuab veel raha.

Lõunamaalane keeldub aga teiskordses röövis osalemast, sest vahepeal on ta jõudnud peretütresse armuda ning pealinna pageda. Abielupaar otsustab kuritöö siiski kahekesi ellu viia. Loomulikult jäädakse vahele nii naabritele, tuttavatele kui ka politseile. Vanemad pannakse vangi, nooremad lapsed lastekodusse. Kõik on äärmiselt traagiline.

Ühtäkki tärkab peretütres juhiint-sink. Kuidagi pääseb ta ligi rahale, mis majamüügist pangalt tagasi saadi, ostab veidike väiksema ning vähem armsama maja ning päästab õe ja venna. Kõige tipuks otsustab noor armastajapaar ka vanemad trellide tagant vabastada. Lõunaameeriklane tunnistab end röövis süüdi ning põgeneb liinibussiga üle piiri. Ema ja isa pääsevad koju ja söövad lastega kooki. Peretütar vaatab kurblikult kaugusesse, vanemad üksteisele paljutähenduslikult otsa. Kõik tunnevad end süüdi. Olgem ausad, selle stsenaariumi järgi oleks saanud teha ka head filmi.

Lõpetuseks olgu siis taas kord öeldud, et ma ei plaaninud noortefilmide festivali Just Film jälgida. See kõik juhtus salapäraselt ja plaaniväliselt. Siiski oli see tore. Loodame, et selliseid ettenägematusi juhtub tihemini.

Siim

Kaader filmist

Teeviit - hea meelelahutus

1.-3. detsembrini toimus ka sellel aastal Eesti Näituste Messikeskuses noorte infomess "Teeviit". Neljapäeva õhtupoolikul käisin uurimas, kuidas on esimene päev möödunud.

Rahvamaas polnud siis küll päris see, mis on tavaliselt nädalavahetuse päevadel, kuid suur hulk inimesi oli siiski leidnud tee messisaali. Üksest sisse astudes tõmmatakse külalastajad otsekohe messimelu värvikirevusse. Siit-sealt pistetakse pihku kõikvõimalikke voldikuid ja infolehti. Boksides istuvad oma toolikeskel või diivanitel erinevad tädid ja onud, kes kõik on otsekohe valmis rääkima, mida nende asutus pakub ja miks just see kõige parem on. Ringi jalutavad erinevate asutuste maskotid, kes samuti meelsasti informatsiooni jagavad. Peagi kohtan ma jõuluvana, kes kutsus inimesi õppima EBS gümnaasiumi ja pistab mullegi voldiku pihku.

Sissepääsu vahetus läheduses asuvad ülikoolide boksid. Siin on esindatud paljud suured ülikoolid. Otsustasin küsida Tartu Ülikooli ja Tallinna Tehnikaülikooli esindajate käest, kuidas esimene päev on möödunud.

Inimesed Tartu Ülikoolist rääkisid, et esimesel päeval on noored huvi tundnud eelkõige selle vastu, millist elukutset on mingit eriala õppima minnes võimalik hiljem saada. Nad kinnitasid ka seda, et huvi reaalinete vastu on uuesti tõusmas ning matemaatika, füüsika ja keemia on taas populaarsed.

Tallinna Tehnikaülikooli esindajad rääkisid, et nende juures on esimese päeva seisuga kõige

rohkem huvi tuntud ehituse ja infotehnoloogia vastu. Sellel aastal on seal uuenduseks see, et need, kes saavad riieksamilitel üle 80 punkti, saavad ülikooli sisse väljaspool konkurssi. TTÜ boksis võis näha ka igasuguseid toredaid masinaid. Üks neist pakkus külalastajatele kommi ning teise abil tegid keemikud apelsini-

Kaitseliit oli populaarne

koortest likööriatolist jooki.

Kui jutud räägitud, liigun edasi mööda tänavakest, kuhu on koondatud rahvusvahelised organisatsioonid. Siin võib näha esindajaid nii Saksamaalt, Suurbritanniast kui Hispaaniast. Samas saab tutvuda ka näiteks keeleõppeprogrammidega. Bellnori Keeltekooli esindaja seletab aktiivselt õppimisvõimalustest välismaal. Ta räägib, et nende kaudu saab minna nii aastaks välismaale keelt õppima kui käia koolivaheajal keelelaagrites. Loomulikult antakse kaasa voldik asutust puudutava infoga.

Järgmisel tänaval on end sisse seadnud erinevad noorteühin-

gud ja huvikeskused. Siin on muuhulgas ka erakondade noortekogud, näiteks Noored Sotsiaaldemokraadid, kes olid läbinisti punased ja Keskerakonna Noortekogu, kes oli muuhulgas kaasa võtnud ka Savisaare pildi. Ja mida tegid reaali abiturientid? Käisid ninasarviklaste käest kohukest nuiamas, köht oli tühi...

Edasi minnes tuli vastu Eesti Kaitseliidu boks, kus oli võimalik proovida osavust märki lastes. See oli rahva seas populaarne ning avaldus pika järjekorrana. Seetõttu otsustasin ma jätta selle lõbu teiseks korraks ja vaatasin edasi. Sealsamas kõrval olid välja pandud erinevad relvad, nii suured püssid kui väiksed revolverid. Suurt osa neist oli võimalik ka oma käega katsuda.

Saali tagumises nurgas oli püsti pandud lava ning erinevad esinejad lõbustasid külalastajaid. Mina juhtusin vaatama õpilasmaleva laulmist ja Disaini Kõrgema Kooli moemaja üsna tantsulist moeshowd. Lava läheduses kstitas Tallinna Teeninduskool külalastajaid saiakeste, koogikeste ja jookidega, seda muidugi parajal hinnal eest.

Rakenduskõrgkoolide tänaval olid esindatud näiteks Tartu Lennukolledž, Mainori Kõrgkool, Eesti Mereakadeemia ja Sisekaitseakadeemia. Viimasega oli kaasa võetud üks musta värvi labradori tõugu päästekoer, kes sel hetkel, kui ma temast mööda jalutasin, külalastajaid ignoreerides rahumeeli pikutas.

Niisiis oli infomess taas täies hoos, loodame, et kellelegi oli kasu ka.

Mari-Ann

Lumega kevadesse

Lõpuks ometi tuli lumi maha. Ei tea, kas asi on eelnenud sügise pimeduses või lihtsalt lumeigatsuses, aga lumi justkui annab selle puudujääva annuse lootust ning jõudu vastu pidada. Abiturientidele on iga väike annuski vajalik.

Tegelikult on tulevikuplaane sama palju kui on inimesi. Mõni meist on otsustanud veeta järgmine aasta välismaal, teised võtavad lihtsalt aja maha ning kolmandad soovivad jätkata õppimist kõrgkoolides. Ükski otsus ei tule kergelt ning pinget on pidevalt haripunkti. Sugugi ei aita kaasa ka vanemate ning õpetajate heietamine teemal, et "nüüd on veel viimane võimalus pingutada" või et "iga mees on oma saatuse sepp". Jah, tegelikult on neil ju mingil määral õigus, sest me kõik soovime ju omal moel elus läbi lüüa, olgu mis tahes alal. Siiski tekib vahel tahes-tahtmata küsimus: mille nimel kõik see jant? Aga alla ei anna ikkagi mitte keegi. Arvatavasti on see inimlik auahnus liialt suur.

Kellel veel siiani tulevikuplaanide suhtes hinges kahtlusi, leidsid ehk abi igaastaselt ürituselt – Teeviidalt. Tegelikult olen ma kindel, et enamik said sealt kohe kindlasti häid ideid ning leidsid ka uusi valikuvõimalusi.

Uurisin abiturientide käest, et mis on tulevase eriala valiku juures kõige keerulisem või raskem. Üldiselt peeti kõige raskemaks just leida valikut, mis oleks nii meeldiv kui perspektiivikas. See vist jääbki probleemiks igavesest ajast igavesti, sest meeldiv ning kasulik ei pruugi alati kattuda. Samas aga on suhteliselt raske teha tööd, mis ei paku hingele justkui midagi ning paljast "rõõmust" ka ära ei ela. Kuigi ega ma ei keela proovida.

Isegi kui end meelest ideaalne ala on leitud, võib võimetest vajaka jääda. Praegu ongi peamiseks eesmärgiks lõpupeksamid võimalikult edukalt ära teha. Hoolimata sellest, et siht silme ees võib tunduda ületamatult kaugena või kõrgena, ei tee millegi poole püüdlamine ju midagi halba.

Ei oskagi nagu midagi soovitada, endagi eesmärkidega on piisavalt tegemist, aga mis ei tapa, teeb ju tugevamaks. Seega pidage vastu ning võtke sellest "rahulikust" kooliajast veel, mis võtta annab. Kui aju vahel väga üle kuumeneb, siis võtke kelk ning tehke paar pikemat liugu või pidage maha üks tõsine lumelahing...kui lund muidugi on. Pealegi, varsti on ju jõulud...

Lise-Lotte Lääne 12b

Must on öö ja mustad on päevad,
suur hall voogamas on minu poole.
Tahaks haarata valguse, värvide järele
Haaran...kuid ees vaid tühjus.

See lõputu lõputu tühjus,
mis igatseb saada kord täidetud.
Kas saabub kord päev,
mil tunnen, armastan ja elan?
Kas tuleb kord aeg,
mil mure mu hülgab?

Tule, mu Päike!
Too rõõmu ja värve mu südamesse
Tule, mu Päike!
Lase säräl paista minuni

Seni mustem on öö,
veel mustemad päevad.

Mari Tamm

Miks...?

Miks on kõik luuletused nii kurvad?
Miks kirjanikud loovad lugusid nii nukraid?
Kas vaid häda kuulevad nende kõrvad?
Kas silmad näevad vaid ülbust ja uhkust?
Miks ei märgata päikese sära
ja laste naeru, kes jooksevad õues?
Kas tõesti on õnn meist pöördunud ära?
Kas rõõmu enam ei leidu me põues?
Kuid siiski kirjutavad mõned
armastuse igavesest ilust.
Kuid neis lugudes harva leitakse õnne
ja tihti lõpeb see surmaoru vilus.
Miks ei võiks kõik lõppeda õnnelikult?
Miks on lõpud ette nähtud suremiseks?
Miks kirjanik paneb paberile loo nii õnnetu?
Ma küsin veel kord: Miks? Miks? ja Miks?

Mari-Ann

Kiri perearstile

Ma ei tea kunagi, mis kell on, sest mul lihtsalt pole kella. Üldiselt ei kavatse ma seda ka soetada ega üldse oma toast eriti tihti lahkuda. Oma liikumise olen ma minimaliseerinud hädavajalikuni. Kõige selle tõttu eksisteerib mul kaks aega. Siis, kui ma aiman, mis kell on, ja siis, kui mul pole halli aimu ka, kui palju ta parasjagu olla võiks. Väga mugav süsteem. Olen uhke, et mul on oma isiklik ajaarvamine. Kuupäevade vahetumise kallal pean veel veidike tööd tegema, sest ühtlasi ei ole mul ka kalendrit. Kord elasin kaks nädalat kolmandas detsembris. See on mõnes mõttes isegi hea, sest kui kuupäevad ei vahetu, ei lähe ka piim ettenähtud kuupäeval halvaks.

Muidu on mul kõik hästi. Tervis on korras. Söön regulaarselt ja mõõdukalt. Alkoholi ei tarbi. Hiljuti võtsin hamstri.

Kertu Rakke nimeline
absurdiluulerühmitus

Kadrilaul

Kulla eite, kulla taati.
Laske sisse kadrisandid,
Laske kadrid tubaje.
Kadri tulnud kauge-elta,
Kauge-elta, kaugelt maalta,
Tulnud läbi sipa-sopa,
Pika tee - pimedas,
Külma tee - koledas,
Pikka pilliroogu mööda.
Kadri küüned külmetavad,
Kadri varbad valutavad,
Kadri sõrmed sinised.
Kulla eite, kulla taati,
Lase sisse kadrisanti,
Kadri, see toob karjaõnne,
karjaõnne - lasterõõmu.

Poolrahvalik

Suletud uste ees ja taga
teeseldud elude elajad.
Südamed tüksuvad, arterid paisuvad,
doonoriks saaks, ent ei taha.

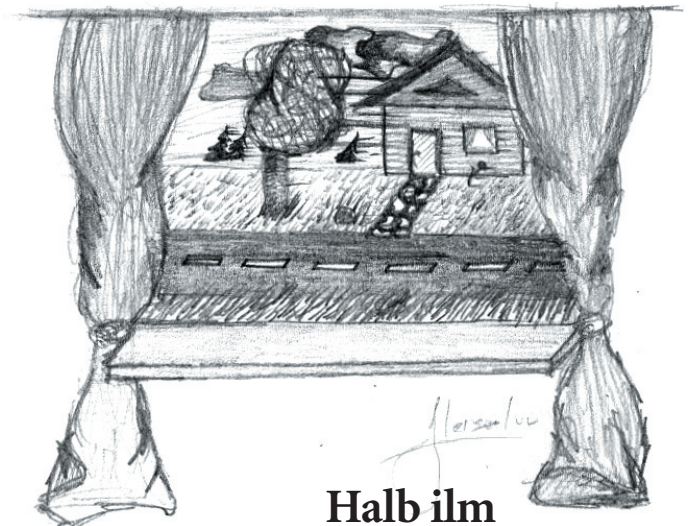
Väärade vastuste paratamatused –
suured ja väikesed valed.
Otsides lohutust TV-šopingust,
neonroosast plastikust mured.

Teadmata kadunud, teadlikult olemas,
sajaprotsendine pakendis õnn,
vaakumis puhukus, pudelis uhkus,
kaitseks vaid korgipuust punn.

Laastame mõtteid, laaste me mõtteid,
lennaku laaste ja lapsi,
lennaku leiba ja viljateri,
võilillekollast rapsi.

Lennaku, lennaku, lennaku, lennaku,
palun midagi juba,
enam ei viisti niisama oodata,
näed ju, ma küsin sult luba!

Siim

Halb ilm

Rasked pilved, tusapilved,
mustavad nad kurjal ilmel.
Tuul teeb väljas vallatusi,
katsetades kannatusi
sakutab ta puudelatvu
levitades tuulekatku,
lennutades katuseid
ja soditorne mööda teid.
Robisedes raheterad
lendavad kui lumekerad,
hüpeldes mu aknalaua,
aga see ei kesta kaua.
Vihmapiisad sahinah
sajavad siis lahinal,
ujutades üle teed;
tänav supleb vihmavees.
Tuuleiilidega koos,
vihmapiisad täies hoos.
nendel kahel lõppu pole,
igavesti ilm on kole.

Mari-Ann

Isadepäeva kontsert

Peopäev oli täis sevimist. Kes pani kostüümi selga või otsis kaarti. Lapsed koristasid klassi paberitükkidest. Lõpuks hakkaski pidu peale. Klass oli täis isasid ja vanaisasid. Me näitasime näidendeid ja laulsime laule. Õpetajad andsid isadele ühe ülesande. See oli selline, et isad mängisid pille ja laulsid laulu. See oli nii naljakas. Ma tegin ise pilti ka.

Kertu Süld 2b

Isadele oli see kontsert vist suur elamus. Me proovisime hästi seda kontserti juba mitu korda läbi. Mõnele oli see kontsert enne läbi teha raske ja mõnele kerge. Mõnele oli hoopis päheõppimine raske ja mõnele kerge. Mõni laps kartis laval, mõni ei kartnud, kuigi mina arvan, et kõik kartsid natuke. Ma arvan, et see kontsert meeldis isadele väga. Aitas meid õpetaja Tiina Tammik ja muusikaõpetaja. Ma täpselt ei mäleta, mis muusikaõpetaja nimi oli. See kontsert oli 11.novembril. Kui ma selle jutu kirjutasin, oli 30.11.2005 november.

Jon Henrik Aruväli 2b klass

Tallinna Reaalkooli väikeses majas toimusid isadepäeva kontserdid. Minu isale meeldis väga see kontsert. Isa rääkis, et ma esinesin väga julgelt. Mul oli ka ema kontserdil. Ema pildistas. Väga naljakas oli see kuidas isad tantsisid. Isa rääkis veel, et Ragne tant-

Kadripäev

Teisipäeval 22. novembril toimus teiste kuni neljandate klasside kadri-mardi disko. Seal esinesid neljandate klasside õpilased: kadriisa, kadriema, Kadri, vanaema: nemad rääkisid ajaloo ja kadrikommetest. Teiste klasside õpilased esinesid etendusega "Seene varjus". Neljanda klassi õpilased tegid etendust "Kolli kalli". Sellele järgnes disko. Pärast seda mängisid Kadrid mängu "Sina või mina" ning mängu, kus visati herneid pudelisse. Selle mängu võitis teise klassi õpilane. Kui mängud olid mängitud tuli võitriin. Selle võitis 4b klass. Pidulõppes diskoga.

**Ann Kristiin Entson
Gretel-Marie Siimar**

sis väga hästi stepptantsu. Kontsert meeldis emale ka. Kontsert oli 11. novembril.

Marie-Mari Maasik 2b

Esimene esitus oli Mehepoja püha. Ma lugesin seal kolmandat salmi. Lugesin tui väga hea meel. Kui minu etendus lõpetatud, siis tulid teised laulud, luuletused ja etendused. Oli üks päris suur etendus ja selle pealkirjaks oli „Seene varjus“. Kes seda etendust esitas, peaks olema päris tubli laps. Kahjuks mina selles ei esinenud. Minu arust oli see väga hea pidu. Kontsert toimus 11. novembril aastal 2005-12-10

Mairo Tints 2b

Meie klassis toimus kontsert. Kontserdile tulid isad ja mõned emad. Neil oli hea meel. Nad vaatasid hoolega. Peale kontserti oli kõikidel isadel hea tunne. Isadele meeldis kontsert. Minule meeldis kontsert. Minu isale meeldis kontsert ka.

Marika Pajula 2b

Kolmandate klasside lõbus isadepäev

8. novembril tähistasid 3a ja 3b kooli saalis koos isadepäeva. Isad ja lapsed mängisid sel puhul iga-suguseid mängu. Kavas oli autoga jooksutamine, läbi veereva rõnga hüppamine, M-tähest pildi kujundamine ja teatevõistlus hüpatel. Lisaks pidid 10 isa mõlemast klassist õppima selgeks laulu ja selle siis lastele ette kandma. Lapsed omakorda esinesid näidendi ja luuletusega. Oli väga tore õhtu ja mulle meeldis kõige rohkem M-tähe mäng ning lipsude ja särkidega müravad issid. Isa ütles, et talle meeldisid kõik mängud ja lubas järgmisel aastal jälle tulla.

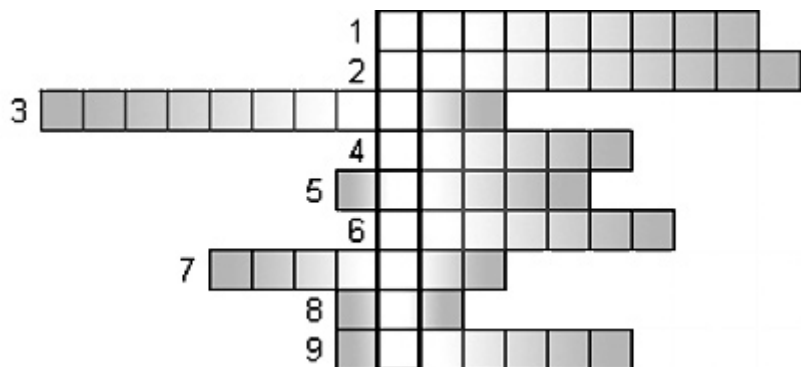
Andres Kesküla 3a klass

Väikese maja jutt

Helises tunnikell ja juba algaski matemaatika tund. Kõik õpilased jooksid kiiresti klassidesse, et mitte hiljaks jääda. Õpetaja jagas õpilastele kontrolltööd. Seal oli natuke kirjalikku jagamist, korrutamist ja liitmist, lahutamist. Ah jaa! Seal oli veel 2 tekstülesannet. Meie klassis käib üks poiss, kes tõi oma töö kohe ära. Õpetaja nägi koheselt tema töös vigu. Õpetaja kutsus ta kohe tagasi ja käskis tal töö korrektselt käekirjaga uuesti kirjutada. Seekord läks tal kauem aega. Järgmisel päeval saime tööd kätte. Meie saime 5-, sest ühes tehtes oli viga. See poiss, kellest enne rääkisime, sai aga töö 3, sest õpetaja ei saanud tema käekirjast aru ja tal oli ka paar viga.

Sellest jutust saite teada, et ei tohi liialt kiirustada!

1. Kuhu kirjutatakse?
2. Mis äratav hommikul üles?
3. Aine, kus peab arvutama
4. Kus kõik lapsed õpivad?
5. Kus me elame?
6. Mis tunnis lauldakse?
7. Kes õpetab?
8. Mõistus?
9. Kus linnas me elame?

**Johanna Piibar ja
Johanna-Britt Haabu 4b**

Selles numbris säravad füüsikaõpetajad!

Õp. Mart Kuurme läbi aegade:

“Kuup on kettast ikka suhteliselt erinev”

“Keha ei püüa ise midagi. Kala näiteks”

“Praegu on hea see Niitsoo-Vajakas-Rebane klass.”

“mgcosα lükkab sind vastu põhja!”

“Ma pole näinud ühtegi ujujat, kes vajub läbi jõe põhja maapunkti keskpunkti poole.”

“Ma tahtsin teile täna praktikumi teha, aga õnneks tuli mõistus pähe – vahest tuleb.”

“Normaalsed inimesed ju niimoodi ei teeks...aga selle siin on koostanud füüsik.”

“Kui sa džiipi näed, siis sõidab ta sust alati mööda, mitte kunagi ei jää sinu taha sõitma, see on ka loodusnähtus.”

“Ma ei tee kunagi tehteid arvudega, ma teen tehteid vektoritega, nii...nagu teiegi teete!” (klass muigab vastu)

“Sa esitad distants-tuupija omadusi”

“Üks öö on vahepeal, küll jõuab”

“120V - oi, see oleks kaif”

“Ütle, Lenno, kas sa kodus mõnda füüsikaülesannet oled lahendanud? Eelmise aasta detsembris näiteks?”

“Õppimine käib teisiti, hoopis teisiti, kullakesed!”

“Kvaliteetne energia muudetakse taas ebakvaliteetseks energiaks. Sakib!”

“Ma hoiaks suvitemperatuuri taskus ja võtaks selle välja talvel”

Ja teisigi mõttetarku:

Lilian Kravtšenko: “Mis karuga juhtus, et tal kõva on?”

Gunnar Polma: “See esimene on vist üks töökas leedu bakter. See teine on ilmselt sakslane.”

Nora Mals: “Jaaaaanus... tunned tuki vingu ???”

NAGU KAKS TILKA VETT:

Talts: “Ah ma ajasin praegu pada üldse, kustutage ära!”

Kupits (siis veel Viksi): “Oih, mul on kõik valesti!” (Kustutab tahvlilt maha.)

Õp. Jaak Saukas läbi aegade:

“See on reaalne – selle firma omanik on füüsik!”

“...siis hokilitter liiguks igavest ajast igavesti..Aamen.”

“Seda rongi iseloomustas tugev juustuhais (viibutab rusikaga)”

“Põhjus: sõin mädanenud tomateid.”

Tagajärg: nüüd istun WC.”

“Loch Nessi järve juures on viskivabrikud pea igas külas – pole siis ime, et nad seal suuri või väikeseid koletisi näevad.”

Seletades inertsi: “Ma võin siin mõnda aega posida – palun hakake liikuma!”

“Seega oleks sangpommi peatamiseks vaja Kalevipoega, aga Kalevipoega enam ei ole – ta pandi raamatusse”

“Või äkki munevad püksid maha näiteks?”

“Mina noorpõlves ei uskunud Newtoni seadusi ja siis ma üritasin ennast juukseidpidi üles tõmmata ja nüüd on tulemus näha.”

“Sama lugu on siis, kui juukseid kammida. Seda ma teile näidata ei saa.”

“... ja siis teeb konn oma viimase prääksu.”

“Te ise ka teate, et kui on juhtmed pikad, on raske elada – pikad juhtmed, suur takistus.”

“Newtoni 8. seadus: raputa palju raputat, viimane tilk jääb ikka püksi.”

Töövarjud räägivad veel:

Ulla Männi: 24. november. Seisan kooli ees, kerged elevusevärinad üle selja jooksmas. Kohe-kohe peaks saabuma keegi, keda ma juba viisteist minutut siin tänavanurgal oodanud olen, keegi, keda ma jälitan kuni tänase õhtuni ja kelle kohta kavatsen teada saada nii palju kui võimalik. Tegelikult on kõik korras, kui te juba kartma hakkasite, see oli töövarjupäev.

Mina valisin jälitavaks Andrese – TV3 uudiste operaatori. Kuna tegemist oli juhtumisi eriti positiivse asjamehega, siis igavust ei pidanud sel päeval küll kordagi tundma, pigem vastupidi. Nii saingi tuttavaks peaaegu terve TV3 meeskonnaga, uurida televiisorit seestpoolt (näha seda, milline tohutu töö on tegelikult ekraani taga peidus) ja nii muuseas *tsillida* valitsuse pressikonverentsil

Stenbocki majas. Loomulikult sain vastuseid kõikidele senikogunenud küsimustele ja veel tuhat uut kasulikku nõuannet, mis andsid märgatavalt selgema kujutluse valitud eriala reaalsest väärtusest ja võimalustest.

Seega võib ettevõtmise lugeda sajabrotsendilisel kordaläinuks. Järgmise aasta gümnaasistidele soovin ainult viitsimist leida enda jaoks sobiv koht ning kindlasti seda võimalust ära kasutada. Asi on vaeva väärt!

Karin: Käisin Tea kirjastuse omaniku Silva Tomingase juures. Väga tark ja vahva naisterahvas – imetlusväärne. Juhtimise ja eelkõige osava suhtlemise osas sain mitmeid näpunäiteid ja ehk nüüd oskan oma ideid paremini teistele “maha müüa”. Päeva tipuks oli muidugi loosimine õhtusel vastuvõtul, eriti peaauphind...loodetavasti tuleb tore õhtusöök.

Töövarjupäevast kirjutas Karin

Lühiuudised:

• Vahemikus 05.12.05 – 09.12.05 toimus liiklusohutuse tagamise edendamiseks testnädal, kus kolme kooli, kaasa arvatud Realkooli ülekaigurajal patrullisid Eesti Vanavanemate Ühingu liikmed.

• Kõik need ajast maha jäänud, kes veel pole märganud – raamatukogus on nüüd male- ja kabelauad. Igatahes lõbus mängimine neljandal korrusel vahetundides ja isegi tundides on

täies hoos.

- 19. detsember – 5.-7. klassi jõulupidu
- 21. detsember – 8.-9.klassi
- 22. detsember
 - o Lühendatud tunnid...mmm
 - o Spordivõistlused Pirital
 - o Väikese Maja jõulupidu
- 23. detsember – jõulukontserdid, kellel tunnistused, kellel mitte...
- 24. detsember – jõululaupäev. Rõõmsaid jõule kõigile!

Reali Poiss

Tallinna Realkooli ajaleht nr. 6 (62) detsember 2005

peatoimetaja
toimetajad

Karin Volmer 12b
Maili Madisson 11b
Siim Tõniste 12b
Ullabritt Laanemets 12b
Mari Ann Piht 10b
Kristen Kaasik 11b
Janika Leisalu 11b

veebileht
kunstnik ja küljendaja

Reali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-12 lehekülge ning on tasuta.

Veebileht: <http://rp.real.edu.ee>

Ühendus: reali.poiss@real.edu.ee